

[Mette Groes]

Det siger sig selv, at integrationsgraden afhænger af den nytte, eleven udviklingsmæssigt vil have af at blive integreret, og at integrationstempoet afhænger af planer, der sikrer et vellykket forløb, fordi de både tager hensyn til, at de nødvendige ressourcer er til stede, og at de pædagogiske ideer kan bære – dette være sagt særlig i al kærlighed til fru Ebba Strange. Der er altså ikke tale om at presse integrationsideen ned over hovedet på hverken de berørte personer eller myndigheder.

Med hensyn til ressourcer er den undersøgelse, som er lavet af Poul Erik Jensen på Danmarks pædagogiske institut, blevet stærkt citeret. Men man bør nok notere sig, at undersøgelsen ikke er en analyse af de økonomiske konsekvenser af særforsorgens udflytning. Den er en analyse af, hvad det ville koste os, hvis vi gjorde i hele landet, som de har gjort i Esbjerg og i Rødovre, men det gør vi imidlertid ikke.

I Esbjerg har man næsten fuldt ud integreret 12 debile børn og givet forsøget alle tænkelige ressourcer med på vejen. Så flot vil man nok ikke være alle steder. Det vigtigste er, at ingen forudsætter, at ethvert debilt barn i dette land skal integreres på denne måde i folkeskolen. I Rødovre har man nedlagt alle specialklasser. Det er klart, at det koster penge, men igen må man sige, at der ikke er nogen, der fremover forbyder kommunerne at have specialklasser, og at de love, vi debatterer i dag, ikke går ud på at nedlægge dem. Der er altså ikke tale om, at Danmarks pædagogiske institut har beregnet, hvad disse love koster. Der er tale om, at man har beregnet, hvad et Esbjerg- og et Rødovreforsøg koster i landsmålestok.

Det er en god regel for al form for pædagogisk nyskabelse, at man ikke skal begynde med det sværeste. Det ville derfor være integrationsideens grundskud, hvis man fra næste skoleår tog de tungest handicappede elever og uden videre puttede dem ind i folkeskolen, og det er da heller ikke meningen. Meningen er at skabe et lovgrundlag for, at såkaldt normale børn og særforsorgsbørn kan undervises sammen i det omfang, de har udbytte deraf, og det må det være svært at have noget imod.

Med hensyn til de betænkeligheder, som jeg på fremskridtspartiets vegne gav udtryk for ved førstebehandling af disse lovforslag, er der ikke under udvalgsarbejdet fremkommet oplysninger eller andre relationer til forslagene, der på væsentlig måde har kunnet formindske eller fjerne den skepsis, som vi fra fremskridtspartiet nærer til disse forslag.

Udvalgsarbejdet vedrørende lovforslagene har været meget omfattende, og på grundlag af en så grundig behandling i udvalgene skulle det være muligt at danne sig et klart billede af de virkninger, som lovforslagenes gennemførelse vil betyde – jeg vil sige: næsten et klart billede. Når jeg siger »næsten«, så skyldes det, at man med beklagelse må konstatere, at en rapport, der er udarbejdet på Danmarks pædagogiske institut, og som vedrører en meget væsentlig del af lovforslagene, nemlig integrationen i folkeskolen, først kom udvalget i hænde på et tidspunkt, da behandlingen af forslagene var tilendebragt.

Selv om jeg ikke opfatter den omtalte rapport som værende et fuldt dækkende udsagn om særforsorgens overførsel til og integration i folkeskolen, så mener jeg dog, at den indeholder så mange beregninger og undersøgelsesresultater, at den kunne give grundlag for nye indgående overvejelser, der måske ville føre til en noget anderledes stillingtagen til de problemer, vi her står over for. Det gælder først og fremmest de alvorlige ressourcemæssige problemer, som det af rapporten klart fremgår at vi vil blive præsenteret for, hvis vi gennemfører lovforslagene i den nu foreliggende form.

Nu er det ikke min mening her ved anden behandling at begynde at gå i detaljer med hensyn til indholdet af den nævnte rapport, det burde som sagt være sket under udvalgsbehandlingen; men til rapportens hovedkonklusion, det forventede meget store lærertimeforbrug, kan jeg ikke undlade at knytte nogle kommentarer.

De beregninger af lærertimeforbruget, der er foretaget på grundlag af forsøgsundervisningen i Esbjerg og Rødovre, viser, at den skepsis, som jeg har nævnt tidligere om, at lovforslagenes gennemførelse ville kræve meget store personaleudvidelser, ikke er gjort til skamme – tværtimod. Det indebærer også, at der vil opstå et yderligere pres på de i forve-